

ความรักและความเป็นเพื่อน

นำเสนอเมื่อ : 4 พ.ย. 2552

ถ้าจะถามว่าเคยผ่านความรักมั๊ย ก็ขอตอบว่าเคย ...

เคยเห็นความรักมาเยอะแยะไหน ก็ขอตอบว่ามีบ้าง ถึงจะไม่ใช่ว่าผู้เชี่ยวชาญทางนี้ก็เหอะ

เราก็ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว พอเห็นโลกมาบ้าง

ได้เห็นเพื่อนที่คบกันมาเป็นสิบ ๆ ปี ต้องมาทะเลาะและเลิกคบกันเพราะความรัก

รักที่มีต่อผู้หญิงคนหนึ่ง รักที่มีแต่ความบริสุทธิ์ใจ จริงใจ

ได้เห็นคู่รักที่หวงกันเกินเหตุ ปล่อยให้คลาดสายตาไม่ได้ อยู่ห่างกันไม่ได้เลย

ถ้าไปถามเค้า เค้าก็คงบอกว่าเค้ารักของเค้าอย่างนั้น

แต่ในความคิดเรานะ รักแบบนั้นคงไม่ค่อยดีนัก

... รักคือการให้

รักคือความเข้าใจ

รักคือการเอาใจใส่

รักคือการมีหัวใจ

รักคือการให้อภัย

รักคือความซื่อสัตย์

รักคือความเชื่อใจ

รักไม่ใช่เครื่องมือ

รักไม่ใช่การกักขัง

รักไม่ใช่การครอบครอง

รักคือความแสร้ง

สิ่งเหล่านี้แหละ ที่ควรจะถูกบรรจุอยู่ใน “รักที่ดี” ...

มาพูดถึงความสัมพันธ์กันระหว่างชายหญิงกันบ้าง

ถ้าไม่พูดถึงความเกี่ยวข้องกันในครอบครัวนะ (ขอเว้นเรื่องครอบครัวไว้ซักวัน) ...

บางคนก็อาจจะพูดว่ามันคงมีอยู่ 2 อย่างคือ “ได้” กับ “แห้ว”

แต่เค้าเหล่านั้นคงลืมความสัมพันธ์อีกแบบที่พิเศษที่สุดแล้ว คือ “ความเป็นเพื่อน”

ได้เห็นคนหลายๆ คู่พัฒนาจากความเป็นเพื่อนเป็นความรัก โดยที่ลืมความจริงที่มีบางคนเคยกล่าวไว้ว่า

“ความรักไม่ใช่การมองตากัน แต่เป็นการมองไปข้างหน้าด้วยกัน”

เห็นคนที่ เป็นเพื่อนบางคู่ ได้เจอกัน คอยกันถูกใจ จนกลายมาเป็นผู้รักกัน

แต่สุดท้ายก็ต้องเลิกรักกัน ด้วยเหตุผลที่ว่า “มันไม่ใช่” และเลยเถิดไปถึงขั้นมองหน้ากันไม่ติด จะมีประโยชน์อะไรถ้าปล่อยให้ ความไม่เข้าใจที่โดนปกคลุมอยู่ด้วยความรัก

เข้ามาทำลายมิตรภาพที่แสนดี ทั้งๆ ที่คนๆนั้นอาจเป็นเพื่อนแท้ เพื่อนที่จะคบ เพื่อนที่จะหัวเราะ

เพื่อนที่จะคุย เพื่อนที่จะให้กำลังใจกันไปได้อันถึงวันสุดท้ายที่จะได้หายใจอยู่บนโลกใบนี้

เพื่อนมีอยู่หลายประเภทตามที่คุณหลักผู้ใหญ่สั่งสอนกันมา

แต่สำหรับความเป็นเพื่อนระหว่างหญิงชายนั้น อาจจะพูดได้ยากสักหน่อย

บางครั้งก็มีบางคนที่คุณคิดจะเป็นเพื่อนแต่ก็ไม่ได้ทำตัวเหมือนที่เพื่อนควรจะเป็น ...

อาจจะหวังเพื่อน ถ้าหากว่าเค้าจะมีใคร ... อาจจะตั้งคำถามในใจไว้บ่อยๆ ว่า “เราเป็นอะไรในสายตาเค้านะ“

โดยที่ลืมคิดไปว่า ... เพื่อนควรจะเป็นยังไง

ควรจะเป็นยังไงแล้วถ้าหากว่ามีใครเข้ามาในชีวิตเค้า ... เข้าไปปลอบใจตอนที่เค้าทะเลาะกับคนนั้น ...

และความเป็นเพื่อนอย่างที่ควรจะเป็นนี้แหละ ที่จะคอยเปลี่ยนคำถามในใจตะกั่ว ให้กลายเป็นคำตอบที่ว่า

“เราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันนะ” โดยปราศจากอคติและความน้อยใจ

ก็เคยในบางครั้งที่ทำตัวเป็นเพื่อน แต่แบบที่ไม่ควรจะเป็น

ความรู้สึกดีๆ ที่มีให้กันและกันมันแวบเข้ามามันมากเกินไปจนทำให้สับสน

เหมือนคนที่ก้าวเท้าเข้ามาข้างหน้าแล้วค้างๆ คางๆ ไว้

แต่เพราะความรู้สึกนี้มันไม่เพียงพอที่จะพาให้ก้าวได้เต็ม ก้าว”ไปด้วยกัน”

ไม่ใช่เพราะเค้าไม่คิดจะก้าวไปด้วย แต่เป็นเพราะแม้แต่เราเองก็ยังไม่พร้อม

จนมาถึงวันหนึ่งที่นึกขึ้นได้ว่า things ที่เราไม่พร้อมที่จะก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าวนั้น

ทำไมเราต้องก้าวไปค้างอยู่ที่ครึ่งก้าวนั้นด้วย ทำไมเราไม่ก้าวกลับมาอยู่ที่เดิมละ

เมื่อตัดสินใจก้าวกลับหลังได้ก็ทำให้รู้สึกดีขึ้นอย่างบอกไม่ถูก

คำถามแย่งๆ อย่างนั้น ถูกแทนที่ด้วยคำเพราะหุอย่าง “เราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันนะ”

คงดีซะกว่าถ้าหากว่าทั้งสองคนรอจนถึงสักวัน ที่รู้จักกันมากกว่านี้ พร้อมกว่านี้ เป็นผู้ใหญ่มากกว่านี้

รอจนถึงวันนั้น แล้วค่อยมาหาที่เจียบๆ หนึ่งคุยกัน และช่วยกันคิดว่าจะช่วยกันก้าวต่อไปกันดีมัย

หรือว่าจะหยุดอยู่ตรงที่เดิม ก็คงไม่เสียหายอะไร ...

... เพราะผลสุดท้ายก็จะลงเอยอยู่ที่ความเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ...